ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 22ας Νοεμβρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-451/98,

Antillean Rice Mills NV, με έδρα την Bonaire (Ολλανδικές Αντίλλες), εκπροσωπούμενη από τους W. Knibbeler και K. J. Defares, advocaten, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από

το **Βασίλειο των Κάτω Χωρών,** εκπροσωπούμενο από τον M. A. Fierstra,

παρεμβαίνον,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους R. Torrent, J. Huber και G. Houttuin, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού,

υποστηριζόμενου από

το **Βασίλειο της Ισπανίας,** εκπροσωπούμενο από τον L. Pérez de Ayala Becerril, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

τη **Γαλλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από την K. Rispal-Bellanger και τον C. Chavance, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

την **Ιταλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τον U. Leanza, επικουρούμενο από την F. Quadri, avvocatessa dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

και

την **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον T. van Rijn, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνοντες,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 304/97 του Συμβουλίου, της 17ης Φεβρουαρίου 1997, για τη θέσπιση μέτρων διασφαλίσεως στην εισαγωγή ρυζιού καταγωγής υπερποντίων χωρών και εδαφών (ΕΕ L 51, σ. 1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, F. Macken (εισηγήτρια), προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, L. Sevón, M. Wathelet, R. Schintgen και B. Σκουρή, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 7ης Νοεμβρίου 2000, της Antillean Rice Mills NV εκπροσωπούμενης από τον W. Knibbeler, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών από τον M. A. Fierstra, το Συμβούλιο από τον G. Houttuin, το Βασίλειο της Ισπανίας από την N. Díaz Abad, την Ιταλική Δημοκρατία από την F. Quadri και η Επιτροπή από τον T. van Rijn

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Μαρτίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Φεβρουαρίου 1997, με αριθμό υποθέσεως Τ-41/97, η εταιρία Antillean Rice Mills NV (στο εξής: ARM) ζητεί, βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν, τροποποιήσεως, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ), την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 304/97 του Συμβουλίου, της 17ης Φεβρουαρίου 1997, για τη θέσπιση μέτρων διασφαλίσεως στην εισαγωγή ρυζιού καταγωγής υπερποντίων χωρών και εδαφών (ΕΕ L 51, σ. 1)

2 Με διάταξη της 15ης Μαΐου 1997 επετράπη στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών να παρέμβει υπέρ της ARM. Με διατάξεις της 15ης Μαΐου, 5ης Αυγούστου και 5ης Σεπτεμβρίου 1997, επετρέπη στο Βασίλειο της Ισπανίας, στη Γαλλική Δημοκρατία, στην Ιταλική Δημοκρατία και στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να παρέμβουν υπέρ του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, στις 17 Μαρτίου 1997, με αριθμό υποθέσεως C-110/97, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζήτησε επίσης την ακύρωση του κανονισμού 304/97.

4 Δεδομένου ότι αμφότερες οι προσφυγές Τ-41/97 και C-110/97 έχουν ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού 304/97, το Πρωτοδικείο, με διάταξη της 16ης Νοεμβρίου 1998, σύμφωνα με τα άρθρα 47, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και 80 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, απεκδύθηκε της αρμοδιότητάς του να εκδικάσει την υπόθεση Τ-41/97 υπέρ του Δικαστηρίου.

Το νομικό πλαίσιο

Η Συνθήκη ΕΚ

5 Κατά το άρθρο 3, στοιχείο ρ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο σ', ΕΚ), η δράση της Κοινότητας περιλαμβάνει τη σύνδεση με τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη (στο εξής: ΥΧΕ), με σκοπό την αύξηση των εμπορικών συναλλαγών και την προώθηση με κοινή προσπάθεια της οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης.

6 Κατά το άρθρο 227, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 299, παράγραφος 3, ΕΚ), για τις ΥΧΕ που αναφέρονται στο παράρτημα IV της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, παράρτημα ΙΙ ΕΚ) ισχύει το καθεστώς συνδέσεως που καθορίζεται με το τέταρτο μέρος της εν λόγω Συνθήκης. Οι Ολλανδικές Αντίλλες αναφέρονται στο εν λόγω παράρτημα.

7 Το τέταρτο μέρος της Συνθήκης ΕΚ, με τίτλο «Η σύνδεση των υπερπόντιων χωρών και εδαφών», περιλαμβάνει ιδίως τα άρθρα 131 (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 182 ΕΚ), 132 (νυν άρθρο 183 ΕΚ), 133 (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 184 ΕΚ), 134 (νυν άρθρο 185 ΕΚ) και 136 (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 187 ΕΚ).

8 Κατά το άρθρο 131, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, η σύνδεση των ΥΧΕ με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα αποσκοπεί στην προώθηση της οικονομικής και κοινωνικής αναπτύξεως των χωρών και εδαφών και στη δημιουργία στενών οικονομικών σχέσεων μεταξύ αυτών και της Κοινότητας στο σύνολό της. Σύμφωνα με τις αρχές που διατυπώνονται στο προοίμιο της Συνθήκης ΕΚ, η σύνδεση οφείλει κατά πρώτο λόγο να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των κατοίκων των ΥΧΕ και να προάγει την ευημερία τους, ώστε να οδηγηθούν στην οικονομική, κοινωνική και μορφωτική ανάπτυξη που επιδιώκουν.

9 Το άρθρο 132, παράγραφος 1, της Συνθήκης ορίζει ότι τα κράτη μέλη εφαρμόζουν στις εμπορικές τους συναλλαγές με τις ΥΧΕ το καθεστώς που διέπει τις μεταξύ τους σχέσεις δυνάμει της Συνθήκης.

10 Το άρθρο 133, παράγραφος 1, της Συνθήκης ορίζει ότι τα καταγόμενα από τις ΥΧΕ εμπορεύματα ωφελούνται, κατά την εισαγωγή στα κράτη μέλη, από την καθολική κατάργηση των δασμών που επέρχεται σταδιακά μεταξύ των κρατών μελών σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης.

11 Σύμφωνα με το άρθρο 134 της Συνθήκης, αν κατά την εφαρμογή του άρθρου 133, παράγραφος 1, της Συνθήκης το ύψος των δασμών που ισχύουν κατά την εισαγωγή εντός μιας ΥΧΕ για τα εμπορεύματα που προέρχονται από τρίτη χώρα είναι ικανό να προκαλέσει εκτροπές από την κατεύθυνση του εμπορίου εις βάρος κράτους μέλους, το κράτος αυτό δύναται να ζητήσει από την Επιτροπή να προτείνει στα άλλα κράτη μέλη τα αναγκαία μέτρα για την αντιμετώπιση της καταστάσεως αυτής.

12 Το άρθρο 136 της Συνθήκης ορίζει ότι το Συμβούλιο, αποφασίζοντας ομόφωνα, με βάση την εμπειρία που αποκτήθηκε στα πλαίσια της συνδέσεως των ΥΧΕ με την Κοινότητα και τις αρχές της Συνθήκης, θεσπίζει τις διατάξεις και τη διαδικασία για τη σύνδεση των ΥΧΕ με την Κοινότητα.

Η απόφαση 91/482/ΕΟΚ

13 Σύμφωνα με το άρθρο 136 της Συνθήκης, το Συμβούλιο έλαβε στις 25 Ιουλίου 1991 την απόφαση 91/482/ΕΟΚ, σχετικά με τη σύνδεση των υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 263, σ. 1, στο εξής: απόφαση ΥΧΕ).

14 Κατά το άρθρο 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, τα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών και φόρων ισοδυνάμου αποτελέσματος.

15 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως ΥΧΕ, όταν προϊόντα εξ ολοκλήρου παραγόμενα στην Κοινότητα ή στα κράτη ΑΚΕ (Κράτη Αφρικής, Καραϊβικής και Ειρηνικού) υφίστανται κατεργασίες ή μεταποιήσεις στις ΥΧΕ, θεωρούνται ότι έχουν εξ ολοκλήρου παραχθεί στις ΥΧΕ.

16 Κατά παρέκκλιση από την αρχή του άρθρου 101, παράγραφος 1, το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ παρέχει εξουσία στην Επιτροπή να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα διασφαλίσεως «αν η εφαρμογή της [παρούσας] αποφάσεως προκαλεί σοβαρές διαταραχές σε τομέα οικονομικής δραστηριότητας της Κοινότητας ή ενός ή περισσότερων κρατών μελών ή θέτει σε κίνδυνο την εξωτερική οικονομική τους σταθερότητα, ή αν δημιουργούνται δυσκολίες, οι οποίες ενδέχεται να προκαλέσουν επιδείνωση σε τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας ή περιφέρειας αυτής».

17 Κατά το άρθρο 109, παράγραφος 2, για την εφαρμογή της παραγράφου 1, πρέπει να επιλέγονται κατά προτεραιότητα τα μέτρα που δημιουργούν τις ελάχιστες διαταραχές στη λειτουργία της συνδέσεως και της Κοινότητας. Τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα απολύτως αναγκαία όρια για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που ανακύπτουν.

18 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφοι 5 και 7, του παραρτήματος IV της αποφάσεως ΥΧΕ, κάθε κράτος μέλος μπορεί να παραπέμψει στο Συμβούλιο την απόφαση που έλαβε η Επιτροπή για τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως εντός δέκα εργάσιμων ημερών από την ημέρα της κοινοποιήσεως της αποφάσεως αυτής. Στην περίπτωση αυτή, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία, μπορεί να λάβει διαφορετική απόφαση εντός 21 εργάσιμων ημερών.

Ο κανονισμός (ΕΚ) 21/97

19 Στις 29 Νοεμβρίου και 10 Δεκεμβρίου 1996, η Ιταλική και η Ισπανική Κυβέρνηση ζήτησαν από την Επιτροπή τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως για το ρύζι καταγωγής ΥΧΕ.

20 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 21/97, της 8ης Ιανουαρίου 1997, για τη θέσπιση μέτρων διασφαλίσεως στην εισαγωγή ρυζιού καταγωγής υπερποντίων χωρών και εδαφών (ΕΕ L 5, σ. 24).

21 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 21/97 επέβαλε δασμολογική ποσόστωση επιτρέπουσα την άνευ δασμών εισαγωγή ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ του κωδικού ΣΟ 1006 μέχρις ορίου 4 594 τόνων για το ρύζι καταγωγής Montserrat, 1 328 τόνων για το ρύζι καταγωγής νήσων Turks και Caicos και 36 728 τόνων για το ρύζι καταγωγής άλλων ΥΧΕ.

22 Ο κανονισμός 21/97 έχει εφαρμογή, σύμφωνα με το άρθρο 7, δεύτερο εδάφιο, του ιδίου, από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 30 Απριλίου 1997.

23 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, στη συνέχεια, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 5, του παραρτήματος IV της αποφάσεως ΥΧΕ, παρέπεμψε στο Συμβούλιο τον κανονισμό 21/97, αιτούμενη την αύξηση της ποσοστώσεως για το Montserrat και τις νήσους Turks και Caicos.

24 Με από 21 Ιανουρίου 1997 επιστολή, η Ολλανδική Κυβέρνηση γνωστοποίησε επίσης την αντίθεσή της για τον κανονισμό και κάλεσε το Συμβούλιο να λάβει άλλη απόφαση.

Ο κανονισμός 304/97

25 Στις 17 Φεβρουαρίου, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 304/97, ο οποίος, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, του ιδίου, καταργεί τον κανονισμό 21/97.

26 Κατ' ουσία, ο κανονισμός του Συμβουλίου διαφέρει απ' αυτόν της Επιτροπής μόνο σε ένα σημείο, δηλαδή στον όγκο της προβλεπομένης για το Montserrat και για τις νήσους Turks και Caicos ποσοστώσεως.

27 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 304/97 ορίζει:

«Οι εισαγωγές στην Κοινότητα ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ, το οποίο υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 1006 και το οποίο τυγχάνει απαλλαγής δασμών, περιορίζονται κατά τη διάρκεια της περιόδου από 1ης Ιανουαρίου έως 30 Απριλίου 1997 στις εξής ποσότητες, οι οποίες εκφράζονται σε ισοδύναμο αποφλοιωμένου ρυζιού:

α) 8 000 τόνοι ρυζιού καταγωγής Montserrat και νήσων Turks και Caicos, εκ των οποίων:

— 4 594 καταγωγής Montserrat και

— 3 406 καταγωγής Montserrat ή νήσων Turks και Caicos

και

β) 36 728 τόνοι ρυζιού καταγωγής άλλων ΥΧΕ».

28 Ο κανονισμός 304/97 έχει εφαρμογή, σύμφωνα με το άρθρο 8, δεύτερο εδάφιο, του ιδίου, από την 1η Ιανουαρίου έως τις 30 Απριλίου 1997, εκτός από το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση, που έχει εφαρμογή μόνον από της θέσεως σε ισχύ του κανονισμού, στις 21 Φεβρουαρίου 1997, ημέρα της δημοσιεύσεώς του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Η κοινοτική αγορά ρυζιού

29 Γίνεται διάκριση μεταξύ του ρυζιού japonica και του ρυζιού indica.

30 Εντός της Κοινότητας, τα κράτη που παράγουν ρύζι είναι κυρίως η Γαλλία, η Ισπανία και η Ιταλία. Περίπου το 80 % του ρυζιού που παράγεται εντός της Κοινότητας είναι ρύζι japonica και το 20 % είναι ρύζι indica. Τα νότια κράτη μέλη καταναλώνουν κυρίως ρύζι japonica, ενώ τα βόρεια κράτη μέλη καταναλώνουν κυρίως ρύζι indica.

31 Λόγω πλεονασματικής παραγωγής ρυζιού japonica, η Κοινότητα γενικώς εξάγει αυτήν την ποικιλία ρυζιού. Αντιθέτως, δεν παράγει επαρκώς ρύζι indica για να καλύπτει τις ανάγκες της και γενικώς εισάγει αυτην την ποικιλία ρυζιού.

32 Για να μπορεί να καταναλωθεί, το ρύζι πρέπει να υποστεί μεταποίηση. Μετά τη συγκομιδή, αποφλοιώνεται και στη συνέχεια υφίσταται λεύκανση σε διάφορα στάδια.

33 Διακρίνονται γενικώς τέσσερα στάδια μεταποιήσεως:

— το ρύζι paddy: πρόκειται για το ρύζι όπως ακριβώς συγκομίζεται. Είναι ακόμη ακατάλληλο για την κατανάλωση·

— το αποφλοιωμένο ρύζι (επίσης αποκαλούμενο ρύζι brun): πρόκειται για το ρύζι του οποίου έχει αφαιρεθεί ο φλοιός, κατάλληλο για κατανάλωση, αλλά επιδεχόμενο περαιτέρω μεταποίηση·

— το ημιλευκασμένο ρύζι (επίσης αποκαλούμενο ρύζι μερικώς καθαρισμένο): πρόκειται για το ρύζι από το οποίο έχει αφαιρεθεί μέρος του περικαρπίου. Είναι προϊόν ημιτελές, που πωλείται γενικώς προκειμένου να υποστεί περαιτέρω μεταποίηση και όχι να καταναλωθεί·

— το λευκασμένο ρύζι (επίσης αποκαλούμενο καθαρισμένο ρύζι): πρόκειται για το ρύζι που έχει υποστεί πλήρη μεταποίηση, ο φλοιός και το περικάρπιο του οποίου έχουν αφαιρεθεί εντελώς.

34 Η Κοινότητα παράγει μόνο λευκασμένο ρύζι, ενώ οι Ολλανδικές Αντίλλες παράγουν μόνο ημιλευκασμένο ρύζι. Το ημιλευκασμένο ρύζι που προέρχεται από τις Ολλανδικές Αντίλλες πρέπει επομένως να αποτελέσει αντικείμενο τελικής μεταποιήσεως προκειμένου να καταναλωθεί εντός της Κοινότητας.

35 Έξι περίπου επιχειρήσεις εγκατεστημένες στις Ολλανδικές Αντίλλες, μεταξύ των οποίων η ARM, μεταποιούν το αποφλοιωμένο ρύζι από το Σουρινάμ και τη Γουιάνα σε ημιλευκασμένο ρύζι.

36 Η επέμβαση αυτή αρκεί για να προσδώσει στο ρύζι την ιδιότητα προϊόντος καταγωγής ΥΧΕ, σύμφωνα με τους κανόνες του παραρτήματος II της αποφάσεως ΥΧΕ.

37 Από το 1992, η ARM εξάγει το ημιλευκασμένο ρύζι που παράγει προς την Κοινότητα, όπου το πωλεί σε εργοστάσια επεξεργασίας ρυζιού, τα οποία το μετατρέπουν σε λευκασμένο ρύζι. Το ρύζι αυτό είναι ποικιλίας indica.

Η προσφυγή

38 Η ARM, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει τον κανονισμό 304/97 και να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

39 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως, τους οποίους αντλεί, αντιστοίχως, από την παράβαση των άρθρων 133, παράγραφος 1, της Συνθήκης και 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, την παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, την παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ και, τέλος, την παραβίαση της αρχής της επιμελείας που πρέπει να επιδεικνύεται κατά την έκδοση των κοινοτικών πράξεων και του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 253 ΕΚ).

40 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή περί ακυρώσεως του κανονισμού 304/97 ως απαράδεκτη ή αβάσιμη και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

41 Το Βασίλειο της Ισπανίας, η Γαλλική Δημοκρατία, η Ιταλική Δημοκρατία και η Επιτροπή ζητούν από το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

42 Κατά το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

43 Δεδομένου ότι ο κανονισμός 304/97 δεν είναι απόφαση που απευθύνεται στην προσφεύγουσα, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης,

πρέπει να εξετασθεί αν αποτελεί πράξη γενικής ισχύος ή αν πρέπει να θεωρηθεί ως απόφαση με τη μορφή κανονισμού. Προκειμένου να καθορισθεί η γενική ή μη γενική ισχύς μιας πράξεως, πρέπει να ερευνάται η φύση της και ιδίως τα έννομα αποτελέσματα που σκοπεύει να παραγάγει ή που πράγματι παράγει (απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Alusuisse Italia κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 8).

44 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο, εκδίδοντας τον κανονισμό 304/97, έλαβε μέτρα γενικής ισχύος, εφαρμοζόμενα αδιακρίτως επί των εισαγωγών ρυζιού καταγωγής από όλες τις ΥΧΕ.

45 Συνεπώς, ο κανονισμός 304/97 έχει, από τη φύση του, γενική ισχύ και δεν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 249 ΕΚ).

46 Επιβάλλεται, εντούτοις, να εξεταστεί αν, παρά τη γενική ισχύ του κανονισμού, μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά. Συγκεκριμένα, η γενική ισχύς πράξεως δεν αποκλείει, εντούτοις, τη δυνατότητα να αφορά άμεσα και ατομικά ορισμένους ενδιαφερομένους επιχειρηματίες (βλ. απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19).

47 Ως προς το αν ο κανονισμός 304/97 αφορά την ARM ατομικά, η προσφεύγουσα και η Ολλανδική Κυβέρνηση ισχυρίζονται ότι η ARM αποτελεί ενδιαφερόμενη επιχείρηση κατά την έννοια της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, T-480/93 και T-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2305), καθόσον ανήκει σε περιορισμένο κύκλο επιχειρηματιών των οποίων θίγεται η νομική θέση λόγω πραγματικής καταστάσεως η οποία τους χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με εκείνο των αποδεκτών αποφάσεως.

48 Αντιθέτως, τόσο το Συμβούλιο όσο και η Γαλλική Δημοκρατία, η Ιταλική Δημοκρατία και η Επιτροπή, αμφισβητούν ότι ο κανονισμός 304/97 αφορά ατομικά την ARM. Ιδιαίτερα όσον αφορά την προαναφερθείσα απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, το Συμβούλιο τονίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν αποφάνθηκε ρητώς επί του αν, στην υπόθεση εκείνη, η ARM ήταν ατομικά ενδιαφερόμενη. Το Πρωτοδικείο δεν προσδιόρισε αν η ARM αποτελούσε πράγματι ενδιαφερόμενη επιχείρηση κατά την έννοια των σκέψεων 73 και 74 της εν λόγω αποφάσεως.

49 Επιβάλλεται, καταρχάς, η υπενθύμιση ότι, όπως διευκρίνισε το Δικαστήριο επανειλημμένως (βλ., ιδίως, απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, και διάταξη της 21ης Ιουνίου 1993, C-276/93, Chiquita Banana κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3345, σκέψη 9), για να μπορούν φυσικά ή νομικά πρόσωπα να ισχυριστούν ότι πράξη τα αφορά ατομικά, πρέπει να θίγονται λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τα εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη αποφάσεως.

50 Όσον αφορά, πρώτον, την ύπαρξη ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων, η ARM, υποστηριζόμενη από την Ολλανδική Κυβέρνηση, ισχυρίζεται ότι, ως εξαγωγέας ρυζιού από τις Ολλανδικές Αντίλλες, η δραστηριότητά της αφορά εξ ολοκλήρου την εξαγωγή ρυζιού προς την Κοινότητα. Συνεπώς, τα μέτρα διασφαλίσεως που θεσπίζει ο κανονισμός 304/97 συνεπάγονται αναπόφευκτα την παύση των δραστηριοτήτων της.

51 Συναφώς, επιβάλλεται η διευκρίνιση ότι ο κανονισμός θίγει την προσφεύγουσα μόνον ως προς την ιδιότητά της ως εξαγωγέα ρυζιού προς την Κοινότητα. Πρόκειται για εμπορική δραστηριότητα που μπορεί να ασκηθεί οποτεδήποτε από οποιανδήποτε επιχείρηση. Ο κανονισμός αυτός αφορά την προσφεύγουσα μόνο λόγω της αντικειμενικής της ιδιότητας ως εμπόρου ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ, όπως ακριβώς κάθε άλλον έμπορο ευρισκόμενο στην ίδια κατάσταση. Μόνη η ιδιότητα του εξαγωγέα ρυζιού ή ακόμα του εξαγωγέα-εμπόρου ρυζιού από τις ΥΧΕ προς την Κοι-

νότητα δεν αρκεί συνεπώς στην προσφεύγουσα για να αποδείξει ότι ο κανονισμός 304/97 την αφορά ατομικά (βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψη 14, προαναφερθείσα διάταξη Chiquita Banana κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 12, και διάταξη της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 42).

52 Ακόμη και αν, εν προκειμένω, προκύπτει από τη δικογραφία ότι μόνον έξι ή επτά επιχειρήσεις αναπτύσσουν δραστηριότητα στην αγορά που αφορά ο κανονισμός 304/97, επιβάλλεται η υπενθύμιση ότι η δυνατότητα προσδιορισμού, με περισσότερη ή λιγότερη ακρίβεια, του αριθμού ή της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται ένα μέτρο ουδόλως σημαίνει ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι το μέτρο αυτό αφορά ατομικά τα εν λόγω υποκείμενα δικαίου, όταν είναι δεδομένο, όπως εν προκειμένω, ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται λόγω μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως την οποία καθορίζει η προσβαλλόμενη πράξη (βλ., ιδίως, διάταξη της 24ης Μαΐου 1993, C-131/92, Arnaud κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-2573, σκέψη 13, και προαναφερθείσα διάταξη Chiquita Banana κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 8).

53 Εξάλλου, η ARM ισχυρίζεται αβάσιμα ότι τα μέτρα διασφαλίσεως συνεπήχθησαν την πλήρη παύση των δραστηριοτήτων της, οι οποίες αφορούσαν εξ ολοκλήρου την εξαγωγή ρυζιού προς την Κοινότητα. Όπως επισήμανε ήδη το Πρωτοδικείο με τη διάταξη της 21ης Μαρτίου 1997, T-41/97 R, Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1997, σ. II-447, σκέψη 49), και υπενθύμισε η Επιτροπή με τις παρατηρήσεις της, η προσφεύγουσα, κατά τους τρεις πρώτους μήνες του 1997, εξήγαγε προς την Κοινότητα περίπου 12 000 τόνους ρύζι. Οι εξαγωγές του πρώτου τριμήνου του 1997, συγκρινόμενες με τους 68 186 τόνους που η ARM δήλωσε ότι εξήγαγε κατά το 1996, δείχνουν μόνο μείωση της εξαγωγικής δραστηριότητας. Η μείωση αυτή, εξάλλου, δεν μπορεί να αποδοθεί αποκλειστικά στα μέτρα διασφαλίσεως, διότι, όπως επισημαίνεται με τη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως, η ARM θα μπορούσε, για τους σκοπούς των υπό εκτέλεση συμβάσεων, να είχε πράξει τα δέοντα για να αποκτήσει τα πιστοποιητικά εισαγωγής, πριν από την έναρξη της ισχύος των μέτρων διασφαλίσεως. Τέλος, η ARM δεν μπορεί, χωρίς να αντιφάσκει, να ισχυρίζεται ότι υποχρεώθηκε σε παύση των δραστηριοτήτων της από τα μέτρα διασφαλίσεως, αφενός, και να δηλώνει ότι το 10 % της δραστηριότητάς της αφορά την τοπική αγορά, αφετέρου.

54 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν αποδεικνύεται ότι ο κανονισμός 304/97 έχει δυσμενείς συνέπειες για την προσφεύγουσα εν αντιθέσει προς κάθε άλλον επιχειρηματία που ασκεί δραστηριότητα στον τομέα εμπορίας ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ ούτε ότι τα μέτρα διασφαλίσεως την έθιξαν λόγω ξεχωριστών ιδιοτήτων που τη χαρακτηρίζουν σε σχέση με οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία, επί του οποίου έχει εφαρμογή ο κανονισμός 304/97.

55 Συνεπώς, η ARM δεν απέδειξε ότι ο κανονισμός 304/97 την αφορά ατομικά, λόγω ξεχωριστών ιδιοτήτων της.

56 Όσον αφορά, δεύτερον, το αν η ARM βρίσκεται σε πραγματική κατάσταση η οποία τη χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και την εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με αποδέκτη, η ARM και η Ολλανδική Κυβέρνηση ισχυρίζονται ότι, πριν την έκδοση του κανονισμού 304/97, η ARM σύναψε διάφορες συμβάσεις πωλήσεως ημιλευκασμένου ρυζιού με πελάτες εγκατεστημένους στην Κοινότητα. Οι συμβάσεις αυτές δεν μπόρεσαν να εκτελεσθούν λόγω των μέτρων διασφαλίσεως που θέσπισε ο κανονισμός 304/97. Εξάλλου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, για να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της από τις εν λόγω συμβάσεις, αγόρασε αποφλοιωμένο ρύζι από το Σουρινάμ και σύναψε σύμβαση ναυλώσεως καταβάλλοντας τον συνήθη ναύλο για να αποστείλει το ρύζι αυτό προς τις Ολλανδικές Αντίλλες. Η εκτέλεση των συμβάσεων αυτών εμποδίσθηκε και η εν λόγω ναύλωση διαταράχθηκε από τα μέτρα διασφαλίσεως που θέσπισε ο κανονισμός 304/97. Η ARM και η Ολλανδική Κυβέρνηση φρονούν ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, ο εν λόγω κανονισμός έθιξε τα ατομικά συμφέροντα της προσφεύγουσας. Η ARM και η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζουν, τέλος, ότι η Επιτροπή και το Συμβούλιο γνώριζαν την ιδιαίτερη κατάσταση της ARM πριν τη λήψη των μέτρων διασφαλίσεως.

57 Επιβάλλεται η υπενθύμιση ότι το γεγονός ότι το Συμβούλιο ή η Επιτροπή υποχρεούνται, δυνάμει ειδικών διατάξεων, να λαμβάνουν υπόψη τις συνέπειες που η σκοπούμενη πράξη μπορεί να έχει επί της καταστάσεως ορισμένων ιδιωτών μπορεί να τους εξατομικεύει (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 28 και 31, και απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψη 25).

58 Συναφώς, όταν η Επιτροπή σκοπεύει να λάβει μέτρα διασφαλίσεως βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, πρέπει, στο μέτρο που οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως δεν την εμποδίζουν, να ενημερώνεται για τις επιπτώσεις που μπορεί να έχει η απόφασή της για την οικονομία του εν λόγω κράτους μέλους, καθώς και για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 25).

59 Δεδομένου ότι ο κανονισμός 304/97 εκδόθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 1, παράγραφοι 5 έως 7, του παραρτήματος IV της αποφάσεως ΥΧΕ, το Συμβούλιο είχε επίσης την υποχρέωση να λάβει υπόψη τις συνέπειες που τα σκοπούμενα μέτρα διασφαλίσεως μπορεί να είχαν για τις οικείες ΥΧΕ και τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις.

60 Εντούτοις, από την προαναφερθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή προκύπτει ότι η διαπίστωση της υπάρξεως της εν λόγω υποχρεώσεως δεν αρκεί για να αποδείξει ότι τα μέτρα αυτά αφορούν ατομικά τις εν λόγω ΥΧΕ και επιχειρήσεις κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

61 Πράγματι, το Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε, με τη σκέψη 28 της αποφάσεως αυτής, ότι η Επιτροπή είχε την υποχρέωση να ενημερωθεί για τις αρνητικές συνέπειες που μπορούσε να έχει η απόφασή της στην οικονομία του εν λόγω κράτους μέλους και στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, ουδόλως συνήγαγε από τη μοναδική αυτή διαπίστωση ότι αυτή αφορούσε ατομικά όλες τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Αντιθέτως, έκρινε ότι αφορούσε ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης μόνο τις επιχειρήσεις που είχαν ήδη συνάψει συμβάσεις των οποίων η εκτέλεση, συμπίπτουσα με την περίοδο εφαρμογής της επίδικης αποφάσεως, εμποδίστηκε εν όλω ή εν μέρει (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 28, 31 και 32).

62 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο έπρεπε, κατά την έκδοση του κανονισμού 304/97, να λάβει υπόψη του, στο μέτρο που οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως δεν το εμπόδιζαν, τις επιπτώσεις που ο εν λόγω κανονισμός μπορούσε να έχει για την οικονομία των οικείων ΥΧΕ, καθώς και για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις ουδόλως απαλλάσσει την προσφεύγουσα από την υποχρέωση να αποδείξει ότι ο εν λόγω κανονισμός τη θίγει λόγω πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο.

63 Συναφώς, η προσφεύγουσα και η Ολλανδική Κυβέρνηση προβάλλουν ορισμένα στοιχεία, μνημονευόμενα στη σκέψη 56 της παρούσας αποφάσεως. Η προσφεύγουσα σύναψε, πριν την έναρξη της ισχύος του κανονισμού 304/97, συμβάσεις με πελάτες εγκατεστημένους στην Κοινότητα. Η εκτέλεση των συμβάσεων αυτών εμποδίσθηκε από τα μέτρα διασφαλίσεως που θέσπισε ο κανονισμός 304/97.

64 Από στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα κατά τη διαδικασία προκύπτει όντως ότι δύο συμβάσεις συνάφθηκαν στις 17 Δεκεμβρίου 1996.

65 Ο κανονισμός 304/97 τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1997. Προκύπτει, εντούτοις, από το άρθρο 1, παράγραφος 3, ότι οι αιτήσεις πιστοποιητικών εισαγωγής που κατατέθηκαν μέχρι τις 3 Ιανουαρίου 1997 δεν υπήχθησαν στα μέτρα διασφαλίσεως. Έτσι, παρήλθαν περισσότερες από 15 ημέρες μεταξύ της ημερομηνίας συνάψεως των συμβάσεων και τη θέση σε ισχύ των μέτρων διασφαλίσεως. Η ARM, που ήταν ενήμερη για την επικείμενη λήψη των μέτρων αυτών, μπορούσε κάλλιστα, για τους σκοπούς των υπό εκτέλεση συμβάσεων, να είχε πράξει τα αναγκαία για να αποκτήσει πιστοποιητικά εισαγωγής. Η Επιτροπή, εξάλλου, επισήμανε κατά την προφορική συζήτηση ότι, πριν από τη θέση σε ισχύ των μέτρων διασφαλίσεως, οι χορηγήσεις πιστοποιητικών εισαγωγής είχαν σαφώς αυξηθεί τον Δεκέμβριο του 1996.

66 Η ARM δεν μπορεί επομένως να επικαλείται νομίμως τις συμβάσεις αυτές για να ισχυρίζεται ότι, εξαιτίας τους, βρέθηκε, ως προς τα μέτρα διασφαλίσεως, σε πραγματική κατάσταση ικανή να τη χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο. Για τους ίδιους λόγους, δεν μπορεί επίσης να επικαλείται τις συμβάσεις προμήθειας και ναυλώσεως που σύναψε τον Αύγουστο του 1996, για την εκτέλεση δήθεν των συμβάσεων της 17ης Δεκεμβρίου 1996, καθόσον η εκτέλεση των πρώτων εξηρτάτο από τις δεύτερες.

67 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η ARM δεν απέδειξε ότι ο κανονισμός 304/97 την αφορά ατομικά. Περιττεύει, επομένως, να εξετασθεί το αν ο εν λόγω κανονισμός την αφορά άμεσα.

68 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

69 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο αιτήθηκε την καταδίκη της ARM και ότι αυτή ηττήθηκε ως προς την προσφυγή της, επιβάλλεται να καταδικαστεί αυτή στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, του ιδίου κανονισμού, το Βασίλειο της Ισπανίας, η Γαλλική Δημοκρατία, η Ιταλική Δημοκρατία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή, παρεμβαίνοντες, φέρουν τα δικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την Antillean Rice Mills NV στα δικαστικά έξοδα.

3) Το Βασίλειο της Ισπανίας, η Γαλλική Δημοκρατία, η Ιταλική Δημοκρατία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρουν τα δικά τους έξοδα.

Rodríguez Iglesias	Jann	Macken
Gulmann	Edward	La Pergola
Puissochet	Sevón	Wathelet
Schintgen	Σκουρής	

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Νοεμβρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias